

Sygn. akt II CSK 172/18

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa "P." Spółki Akcyjnej z siedzibą w S.
przeciwko Województwu [...]

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 sierpnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 19 września 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda koszty
postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące
siedemset) zł.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Województwa [...] od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 września 2017 r., należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, pozwany powołał się na oczywistą zasadność skargi, odwołując się do uzasadnienia podstawy kasacyjnej i argumentując, że Sąd Apelacyjny dopuścił się oczywistego naruszenia art. 410 w zw. z art. 405 k.c. przez uznanie, że znajdują one zastosowanie w sytuacji, w której stosunek zobowiązaniowy stron został uregulowany umową o roboty budowlane, zawartą w trybie udzielenia zamówienia publicznego oraz naruszenia art. 411 k.c. w sytuacji, w której powód wykonał prace budowlane mimo nie zawarcia stosownej umowy dodatkowej na piśmie, a zatem na własne ryzyko.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka

(*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia i akt sprawy, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że w sytuacji, gdy nieważność umowy o roboty dodatkowe ze względu na niezachowanie formy, uniemożliwia zasądzenie równowartości faktycznie wykonanych robót dodatkowych jako wynagrodzenia, nie ma przeszkód, aby równowartość tych robót uwzględnić na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu, skoro o ich wartość strona pozwana bezspornie została wzbogacona (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2011 r., II CSK 414/10, niepubl. z dnia 14 marca 2008 r., IV CSK 460/07, niepubl., z dnia 11 maja 2017 r., II CSK 541/16, niepubl., wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2013 r., II CSK 248/12, niepubl., z dnia 29 kwietnia 2005 r., V CSK 537/04, niepubl., z dnia 5 grudnia 2006 r., II CSK 527/06, niepubl., z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 344/07 - niepubl., z dnia 14 marca 2008 r., IV CSK 460/07, niepubl. oraz z dnia 21 lutego 2013 r., IV CSK 354/12, niepubl.).

Z przytoczonych względów orzeczono, jak w sentencji. Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 i art. 99 w zw. z art. 108 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.